

тиці повинні застосовуватися такі елементи соціального маркетингу, як агітація за здоровий спосіб життя (наприклад, участь в акціях, спрямованих на боротьбу проти ВІЛ/СНІДу), а також пропаганда свідомого ставлення до свого здоров'я (заохочення занять спортом).

✦ В умовах обмеженого бюджетного фінансування така форма залучення позабюджетних коштів, як організація роботи лікарняних кас, є одним із можливих засобів поліпшення надання медичної допомоги та медикаментозного забезпечення населення.

Використання принципів соціального маркетингу при організації та налагодженні роботи лікарняних кас слугуватиме запорукою успіху діяльності лікарняних кас.

Питаннями для подальших досліджень може бути вивчення досвіду роботи найбільших лікарняних кас України та європейських країн, виділення найбільш успішних практик та вироблення рекомендацій для впровадження у роботу вже існуючих установ.

Література.

1. Актуальні питання фінансового забезпечення закладів охорони здоров'я: теорія та практика : монографія / Л. А. Ляховченко, В. Д. Долот, О. В. Поживілова, Я. Ф. Радиш; за заг. ред. проф. Я. Ф. Радиша. К.: Ком. книжково-газетне вид-во «Полісся», 2012. – 212 с.

2. Дмитриченко О. П., Зыбин О. С. Концепція соціального маркетингу / О. П. Дмитриченко, О. С. Зыбин // Право. Менеджмент. Маркетинг. – № 5. – 2009.

3. Долот В. Д. Лікарняні каси як додаткове джерело фінансування системи охорони здоров'я України (на прикладі благодійної організації «Муниципальна лікарняна каса міста Києва») / В. Д. Долот, В. В. Дудка, Л. А. Ляховченко // Інвестиції: практика та досвід. – № 5. – 2012. – С. 102–106.

4. Міністерство охорони здоров'я України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.moz.gov.ua/ua/portal/>.

5. Парій В. Д. Вітчизняний досвід: лікарняні каси як прообраз добровільного медичного страхування / В. Д. Парій // Здоров'я України. – № 5. – 2008. – С. 18–19.

6. Про внутрішнє і зовнішнє становище України в 2013 році : Щорічне Послання Президента України до Верховної Ради України. – К. : НСД, 2013. – 576 с.

ційній сфері в зарубіжних країнах. Розглянуто світові тенденції фінансового регулювання та стимулювання розвитку інноваційного підприємництва. На основі зарубіжного досвіду обґрунтовано доцільність використання венчурного фінансування інноваційних проєктів в умовах розвитку ринкових відносин та впливу глобалізації на інноваційний розвиток вітчизняної економіки.

Ключові слова: венчурне підприємство, венчурне фінансування, державне управління інноваційним розвитком, державно-приватне партнерство, інноваційне підприємництво, інноваційний проєкт.

✦ Сучасний етап глобалізації світової економіки вимагає пошуку нових методів та інструментів державного регулювання інноваційного розвитку. Система управління інноваційним розвитком вітчизняної економіки недостатньо ефективна й не відповідає вимогам сучасного висококонкурентного середовища. Світовий досвід розв'язання фінансово-організаційних проблем інноваційного розвитку засвідчив ефективність державно-приватного партнерства (ДПП) як вагомого механізму активізації інвестиційно-інноваційної діяльності та інтенсивного використання і відтворення науково-технічного потенціалу національних господарств у напрямі підвищення їх конкурентоспроможності з поглядом довгострокового економічного зростання. У цьому аспекті з'ясування сутності державно-приватного партнерства та використання елементів кращих зарубіжних практик регулювання ДПП в інвестиційно-інноваційній сфері в Україні в умовах ринкової трансформації її економіки набуває особливої актуальності.

✦ Проблемні питання формування відповідних механізмів активізації інвестиційно-інноваційної діяльності розглядалися у працях таких зарубіжних вчених, як А. Авдулов, В. Аніщик, В. Варнавський, І. Войтов, А. Грішанович, А. Кулькін, М. Масляєва, М. Толочко та ін. Серед вітчизняних вчених найбільшої уваги заслуговують праці В. Геєця, О. Кузьміна, І. Литвин, В. Семиноженко, В. Сизоненко, Л. Федулової, С. Циганова, спрямовані на аналіз державної інноваційної політики, організаційно-інфраструктурного забезпечення інноваційного розвитку, фінансового регулювання підприємницької діяльності. Однак, питання комплексного дослідження зарубіжного досвіду щодо формування систем державної та недержавної підтримки і розвитку інноваційного підприємництва та його адаптації до умов перехідної економіки України потребують поглибленого вивчення.

✦ Мета статті полягає у висвітленні підходів до використання державно-приватного партнерства в інвестиційно-інноваційній сфері в зарубіжних країнах.

✦ Економічне зростання держав у XXI ст. забезпечується провідною роллю науково-технічного прогресу та інтелектуалізацією промислового виробництва. Економіка багатьох країн, які здійснили потужний ривок і набули статусу світових лідерів, сьогодні будується, у першу чергу, на реалізації наукових досягнень. Неухильне зростання обсягів продажу наукоємної продукції свідчить про підвищену увагу з боку держав – світових лідерів до проблем якнайшвидшого впровадження нововведень. Так, у розвинених країнах 70–85% приросту валового внутрішнього продукту припадає на виробництво наукоємної продукції [9]. При цьому, лєвова частка коштів, що витрачається на дослідження й розробки, припадає на підприємницький сектор.

Інноваційна політика розвинених країн світу ґрунтується на створенні ділового клімату через використання

УДК 33.01

Наталія Єфіменкова СВІТОВИЙ ДОСВІД ВИКОРИСТАННЯ ДЕРЖАВНО- ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В ІНВЕСТИЦІЙНО- ІННОВАЦІЙНІЙ СФЕРІ

Розкрито сутність державно-приватного партнерства. Висвітлено підходи до використання державно-приватного партнерства в інвестиційно-іннова-

державно-приватного партнерства в інвестиційно-інноваційній сфері. ДПП – це стратегічний, інституціональний і організаційний альянс між державою та бізнесом в цілях реалізації національних і міжнародних, масштабних і локальних суспільно значущих проектів і програм в різних галузях промисловості та науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт (НДДКР), включаючи сферу послуг [3].

В цілому, необхідно визнати, що процес взаємодії влади, бізнесу, освіти та науки в Україні проходить початкову стадію становлення в системі державного управління інноваційним розвитком. У зв'язку з цим, доцільним є вивчення досвіду Європейського Союзу (ЄС) й окремих зарубіжних країн щодо механізмів реалізації ДПП в інвестиційно-інноваційній сфері, елементи якого можуть бути використані в Україні.

Яскравим прикладом використання державно-приватного партнерства в інвестиційно-інноваційній сфері є США. Слід зазначити, що, починаючи з 1970-х рр., завдяки проведенню цільових урядових програм, зокрема програми створення промислово-університетських кооперативних дослідницьких центрів (Industry university cooperative research centers) та програми створення Центрів інженерних досліджень (Engineering research centers), активно підтриманих університетами і промисловими підприємствами, в США розгорнувся процес об'єднання зусиль академічного, приватно-промислового і державного сектору в прагненні прискорити хід науково-технічного прогресу, передачу досягнень науки в промисловість і тим самим підвищити конкурентоспроможність національної індустрії на світовому ринку [2].

Характерні особливості інноваційної політики США у цій сфері [6, с. 100]:

- спрямування на забезпечення світового лідерства в більшості ринків технологічної продукції;
- максимально широке залучення та використання результатів військових НДДКР цивільним сектором;
- різні форми стимулювання припливу внутрішніх і зовнішніх приватних інвестицій у сферу досліджень і розробок;
- розвиток малого венчурного інноваційного бізнесу;
- підтримка міжнародного технологічного співробітництва із жорстким контролем за дотриманням національних інтересів.

Сучасна національна інноваційна політика США реалізується на базі використання комплексу заходів правового, фінансово-економічного, організаційного, інформаційного й освітнього характеру.

Існує розгалужена мережа державних програм підтримки малого інноваційного венчурного підприємництва у США, яку репрезентують наступні організаційні структури інституційної підтримки [6, с. 100–101].

1. Адміністрація малого бізнесу (Small Business Administration – SBA) – відділ Міністерства торгівлі, під юрисдикцією якого діють малі інвестиційні компанії (SBIC), забезпечує надання кредитів малому бізнесу, здійснюючи це самостійно або разом із іншими фінансовими організаціями. Переважно діяльність адміністрації полягає у наданні гарантій банкам для видачі кредитів (рівень відсоткових ставок дорівнює вартості позик для банків плюс 2,5–2,75 %). Важливою особливістю є надання довгострокових кредитів, зазвичай на 8–25 років.

2. Компанії для інвестування малого бізнесу (Small Business Investment Companies – SBIC) – спеціалізовані інвестиційні компанії, підконтрольні SBA, є приватними і приймають самостійні рішення щодо кредитування.

Однак, згідно з вимогами законодавства SBIC, вони зобов'язані надавати кредити або інвестиційні кошти на термін не менше п'яти років. Інвесторам таких компаній надають податкові пільги та державні гарантії повернення їхніх коштів.

У Російській Федерації діяльність, подібну до діяльності SBA, здійснюють Федеральний і регіональні фонди підтримки малого підприємництва та Фонд сприяння розвитку малих форм підприємництва у науково-технічній сфері. Також необхідно виділити ВАТ «Російська венчурна компанія» – державний фонд венчурних фондів Російської Федерації, який створено у 2006 р. на основі Постанови Уряду Російської Федерації від 24.08.2006 р. № 516 [1].

Фонд є джерелом недорогого фінансування для інноваційних підприємств, які знаходяться на ранній стадії розвитку. Російська венчурна компанія інвестує свої кошти в інноваційний сектор за посередництва приватних венчурних фондів, надаючи кожному з них до 49 % (але не менше 25 %) від їх інвестиційних ресурсів.

У Росії венчурний капітал лише зароджується, але потенційно належить до основних джерел фінансування для комерціалізації науково-технічних розробок і реструктуризації великих виробничо-господарських комплексів. Вагомість розвитку венчурного капіталу в Російській Федерації пов'язана насамперед із двома тенденціями, характерними раніше для країн Західної Європи [6].

1. Відбувається зрушення ресурсів НДДКР із державного у приватний сектор. Активніше залучаються позабюджетні кошти в науку та інновації.

2. Зростає роль посередницьких функцій. У процесі фінансування активніше залучаються фахівці з комерціалізації технологій (передусім із відбору фірм для інвестування). Це пов'язано з активністю приватного сектору, який є гнучким і здатний адекватно реагувати на зміни макроекономічних чинників інвестиційно-інноваційного середовища.

Вплив на прискорення інноваційного розвитку європейських країн справляють значні зміни в інноваційній політиці, які відбулися за останнє десятиліття у ЄС. У цьому зв'язку заслуговує на увагу вивчення досвіду Європейського Союзу щодо механізмів реалізації державної та недержавної підтримки і розвитку інноваційного підприємництва.

Науково-технічна та інноваційна політика ЄС реалізується в рамках діяльності Європейської Комісії. Вона проводить політику вирівнювання рівнів технологічного і наукового розвитку кожної з країн співтовариства, а також надає підтримку спільним науковим ініціативам в Європі та за її межами на основі реалізації Рамкових програм.

Одним із інструментів реалізації політики ЄС у сфері науки, технологій і інновацій є впровадження флагманської ініціативи створення Інноваційного Союзу, здатного об'єднати всі джерела фінансування наукових досліджень і інновацій в Європі, що у підсумку забезпечить соціально-економічне зростання і робочі місця. Взятю курс на подолання несприятливих умов, що заважають приватному сектору інвестувати в дослідження, розробки та інновації на основі створення реально-діючого Європейського дослідницького простору, сфокусованого на інноваціях, адресованих головним соціальним викликам, визначеним у стратегії розвитку ЄС «Європа 2020» [10].

Для виконання поставлених завдань з 1.01.2014 р. почнеться реалізація нової 8-ої Рамкової програми Європейського Союзу з науково-технологічного та інно-

ваційного розвитку «Горизонт 2020», яка об'єднає три раніше незалежних джерела асигнувань: рамкову програму наукових досліджень і технологічного розвитку ЄС (Framework Programmes for Research and Technical Development), рамкову програму конкурентоспроможності та інновацій (The Competitiveness and Innovation Framework Programme) і Європейський інститут інновацій та технологій (The European Institute of Innovation and Technology). Пріоритет буде відданий високоефективним технологіям – еко-, нано-, біо- та інформаційним технологіям, зосередженим на вирішенні соціальних і глобальних проблем («зелена» енергетика, транспорт, зміна клімату і старіння населення). Побудувавши до 2014 р. Європейський дослідницький простір, небажане дублювання витрат та робіт у науково-технічній сфері різними регіонами має припинитися. Відправними точками визначено такі складові: кадровий потенціал, дослідницькі програми та розвиток інноваційної інфраструктури, спільне використання знань і міжнародна науково-технічна кооперація [11].

Запланований бюджет Рамкової програми Європейського Союзу з науково-технологічного та інноваційного розвитку «Горизонт 2020» на період 2014–2020 рр. складе 80 млрд. євро. У загальному бюджеті ЄС частка витрат на дослідження та інновації також має зрости до 8,5 % в 2020 р. в порівнянні з 6,7 % в 2013 р. [11]. Беручи до уваги, що основний обсяг фінансування досліджень та інновацій надходить від окремих держав – членів ЄС, підкреслюється необхідність встановлення більш тісного зв'язку між національними інструментами, ініціативами бізнесу та новою загальноєвропейською програмою. У зв'язку з цим заслуговує на увагу вивчення досвіду окремих країн–членів ЄС щодо регулювання інвестиційно-інноваційних процесів і стимулювання взаємодії державного і приватного секторів.

Цікавим є досвід Франції щодо сприяння підприємницької ініціативи в інвестиційно-інноваційній сфері. Так, у Франції прийнятий 12.07.1999 р. «Закон про інноваційну діяльність і дослідження» містить спеціальний розділ «Мобільність» (міри сприяння переходу дослідників у промисловість). Основна мета даного розділу – створити правову базу для стимулювання створення інноваційних фірм, особливо молодими людьми – вченими, студентами, співробітниками наукових установ. Усім категоріям працівників наукових установ державного сектору надається можливість брати участь у створенні фірм для інноваційної реалізації результатів їх робіт. При цьому протягом певного періоду (аж до шести років) за ними зберігається статус державних службовців і право повернутися на роботу в державному секторі або ж за власним вибором залишитися в промисловому секторі. Державна установа має право зберегти за своїм працівником на час пускового періоду фірми його зарплату. Ці умови, а також порядок взаємодії нової фірми з науковою установою, зазначаються у спеціальному контракті. Науковий співробітник може не переходити на фірму, що використовує його розробку, а брати участь у її капіталі, але не більше ніж 15 %. При цьому, він не має права брати участь у жодних переговорах між фірмою і державною установою [5, с. 127].

Типовим прикладом механізму реалізації державно-приватного партнерства в інвестиційно-інноваційній сфері у Франції є Агентство з інновацій OSEO, створене у 2005 р. з Національного агентства наукових досліджень (ANVAR), яке було створене у 1979 р. для безоплатної цільової допомоги для малих і середніх підприємств з інноваційними технологіями у партнерстві з

бізнес-«ангелами» та приватними інвесторами, і банка розвитку середніх та малих підприємств (BDPME), який в свою чергу виник у 1996 р. в результаті злиття CEPME (фінансової установи для кредитування малих і середніх підприємств) та SOFARIS (Французького товариства страхування ризиків, та гарантування фінансування банків і капіталу малих і середніх підприємств).

На початку OSEO створювалося як державна установа з публічним статусом, але щодо «Закону про банківське та фінансове регулювання» 2010 р. він перетворився на акціонерне товариство приватного права, яке складається з холдингу та дочірніх компаній, 50 % капіталу якого належить державі. Агентство з інновацій OSEO надає комерційні податкові кредити та гарантує їх повернення.

Відповідно до законодавства Франції, венчурні фірми звільняються від сплати податку на збільшення ринкової вартості капіталу, тоді як власники акцій оподатковуються за стандартною ставкою цього податку в розмірі 19 % (або 0 %, якщо було здійснено реінвестування капіталу).

У Франції у 2004 р. запроваджено додаткові податкові пільги для вітчизняних малих та середніх підприємств, які створені не більше 8 років тому та витрати на НДДКР в яких перевищують 15 % їхнього обігу. Для зазначених компаній передбачено [8, с. 224]:

- звільнення від сплати зборів на соціальне забезпечення із фонду заробітної плати дослідників;
- суттєве зниження прибуткового податку (на 100 % – на перші три роки та 50 % – на два наступні).

У Німеччині безпосередня фінансова підтримка інноваційних проектів з федерального бюджету здійснюється в рамках цільових програм федерального Міністерства освіти, науки, досліджень і технології. Підтримку отримують дослідження і розробки підвищеної значущості для країни в цілому, котрі мають на меті підняти до світового рівня досягнення вітчизняної науки і техніки в обраних областях. Перевага віддається НДДКР довгострокового характеру, поєднаних зі значним ризиком, що вимагає значного обсягу інвестування [5, с. 140].

В Німеччині з 1995 р. діє урядова програма фінансової підтримки розвитку малих і середніх підприємств з виробництва інноваційної продукції і послуг спільно із компаніями приватного сектору. Для таких цілей створюються спеціальні фінансові інститути, зокрема банки розвитку венчурної індустрії, де держава виступає як великий акціонер чи вторинний гарант.

Крім того, досвід країн – членів ЄС засвідчує, що участь держави гарантує в ряді випадків більш сприятливі умови для реципієнтів венчурного капіталу.

Так, фонд «VaekstFonden», що фінансується урядом Данії, не вимагає відшкодування наданих їм кредитів у випадку провалу проектів малого бізнесу, розрахованих на створення нових технологій.

Чинна в Нідерландах кредитна схема «Technical Development Credits» передбачає надання малому інноваційному бізнесу позик, що також можуть не повернутися у випадку технічної чи комерційної невдачі.

Шведський інвестиційний фонд «ALMI Foretagspartner AB», основним акціонером якого є уряд, звільняє інноваційні підприємства, що одержали на 6–10 років кредити з метою забезпечення стартового капіталу, від сплати відсотків у перші два роки і виплати самого боргу по позиці протягом перших чотирьох років [4, с. 102]. Крім того, Шведське агентство розвитку бізнесу надає кредити інноваційним підприємствам, в тому числі і малим, для стимулювання НДДКР та інноваційної діяльності.

ПОСТБЮРОКРАТИЧНА МОДЕЛЬ
ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

В статті розглянуті моделі державної служби та принципи новітніх підходів до державного управління.

Ключові слова: державні службовці, принципи державного управління, модель, постбюрократична держава, професійні якості, орієнтація на громадянина, прозорість.

Існування будь-якої країни пов'язане зі створенням ефективної державної служби з висококваліфікованим персоналом. Останнє 20-річчя характеризується кризовими явищами в державній службі різних країн світу. Окремі дослідники та аналітики наголошують на поглибленні негативних явищ, висловлюючи сумніви щодо її легітимності, втрати довіри громадян до її здатності ефективно реагувати на виклики сьогодення. За даними соціологічних опитувань, в деяких розвинених країнах скорочується кількість громадян, задоволених рівнем та якістю наданих державою послуг. Існуючі системи управління виявилися малопродатними для вирішення багатьох управлінських завдань. У той же час, відсоток досвідчених професіоналів, які щорічно звільняються з державної служби, в окремих країнах, в тому числі і в Україні, сягає значних показників, а знайти їм кваліфіковану заміну стає все дедалі складніше.

Німецький учений Б. Кліксберг наполягає, що роль держави як центру прийняття рішень багато в чому вичерпана і в XXI столітті повинна кардинально переглядатись [1]. На його думку, необхідна переоцінка як структурних принципів, так і «людської складової» державного апарату. Пірамідальна структура повинна бути замінена мережевою структурою, а в людському плані слід прагнути до «інтелігентної» і «інтелектуальної» держави. Все активніше використовуються технології електронного уряду. Тільки такі зміни зможуть відновити довіру до держави.

М. Камто звертає увагу на падіння рівня професіоналізму державних службовців, а також етичних стандартів їх поведінки [1].

За показниками довіри населення до інститутів влади Україна займає останні місця серед європейських країн. Так, у 2011 році довіра українців до парламенту становила 1,99 бала за 10-бальною шкалою (останнє місце серед 26 європейських країн). Довіра до судово-правової системи становила 2,26 бала (останнє місце), довіра до міліції - 2,5 бала (останнє місце). Індекс довіри до державно-управлінських інституцій також має тенденцію до зниження: так, за п'ятибальною шкалою, довіра до уряду України з 2,6 бала в 2010 році знизилась до 2,1 бала у 2012 році, до місцевих органів влади - з 2,5 до 2,4, до парламенту - з 2,4 до 2,0, до міліції - з 2,3 до 2,1 відповідно [2].

Все частіше пропонується перехід від державного адміністрування до державного менеджменту, від бюрократичної організації - до горизонтальних відносин партнерства, від логіки установи - до сервісної держави, розмежування функцій політики та обслуговування громадян, передачі на контрактній основі частини державних функцій приватним установам. [1]

Наприкінці ХХ століття вийшла книга Д. Осборна і Т. Геблера, в якій були сформульовані правила нового підходу до державного управління [3]:

Зазвичай розмір кредиту складає 800 тис. крон, але в окремих випадках він може бути збільшений до 3 млн. крон. Грошова сума з процентами повертається після досягнення комерційного результату. У випадку, якщо підприємство зазнало провалу, такий кредит може бути списаний [7].

Таким чином, вивчення світового досвіду запровадження державно-приватного партнерства в інвестиційно-інноваційну сферу засвідчило, що всі розвинуті країни світу здійснюють активну інноваційну політику з урахуванням інтересів суб'єктів інноваційної діяльності. Характерною ознакою для зарубіжної практики є розвиток венчурної індустрії та створення венчурних фондів, що пояснюється підвищеною ризикованістю інноваційних проектів, слугує необхідною умовою активізації інноваційного підприємництва та посиленню конкурентних позицій держави на світовому ринку високих технологій.

Наведені аспекти світового досвіду регулювання державно-приватного партнерства в інвестиційно-інноваційній сфері мають безперечне практичне значення для господарської практики України і з урахуванням національних особливостей її економічної політики можуть бути використані в процесі переходу до інвестиційно-інноваційної моделі розвитку.

Література.

1. Об открытом акционерном обществе «Российская венчурная компания»: постановление правительства Российской Федерации от 24 авг. 2006 г. – № 516 // [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://soad-fans.ru/node/zakoni-rf/2056897>.
2. Авдулов А. Н. Власть, наука, общество. Система государственной поддержки научно-технической деятельности: опыт США : науч. изд. / А. Н. Авдулов, А. М. Кулькин. – М. : РАН ИНИОН, 1994. – 288 с.
3. Варнавский В. Г. Государственно-частное партнерство в России: проблемы становления / В. Г. Варнавский // Отечественные записки. – 2004. – № 6. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.strana-oz.ru/2004/6/gosudarstvenno-chastnoe-partnerstvo-v-rossii-problemy-stanovleniya>.
4. Войтов И. В. Инновационная деятельность и венчурный бизнес : науч.-метод. пособ. / И. В. Войтов, В. М. Анищик, А. П. Гришанович, Н. К. Толочко. – Минск : БелИСА, 2011. – 188 с.
5. Геєць В. М. Інноваційні перспективи України: монографія / В. М. Геєць, В. П. Семиноженко. – Харків: Константа, 2006. – 272 с.
6. Кузьмін О. Є. Венчурний бізнес : навч. посіб. / О. Є. Кузьмін, І. В. Литвин. – К. : Знання, 2012. – 350 с.
7. Масляева М. Малый бизнес Швеции / М. Масляева. – Режим доступа: <http://jivkurilka.com/subpage22.html>.
8. Сизоненко В. О. Финанси та підприємництво: світовий досвід та практика України: навч. посіб. / В. О. Сизоненко, С. А. Циганов. – Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2009. – 576 с.
9. Федулова Л. І. Інноваційна економіка: підруч. / Л. І. Федулова. – К. : Либідь, 2006. – 480 с.
10. Europe 2020. – Access mode : http://ec.europa.eu/research/innovation-union/index_en.cfm.
11. Horizon 2020. The EU Framework Programme for Research and Innovation. – Access mode : http://ec.europa.eu/research/horizon2020/index_en.cfm?pg=h2020.